



ΔΙΚ

ΗΘΗ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ο μικρός Δίκ, ἐγεννήθη ἄγνωστον ποῦ, ἐκ γονέων, οὓς οὐδέποτε ἐγνώρισεν. Ἄφ' ὅτου ἐγνώρισεν ἑαυτὸν, μικρὸν, μικρὸν, ἐκοιμάτο πότε παρὰ τὴν εἰσοδὸν οἰκίας, πότε εἰς δημοσίους κήπους καὶ πότε ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν γεφυρῶν. Ὁ ὕπνος αὐτοῦ διεκόπτετο ὑπὸ φοβερῶν ἐφιαλτῶν, καθ' οὓς παρίστατο αὐτῷ ἡ φοβερὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος μορφή. Ὁ Δίκ, ἀφυπνιζόμενος, ἐτρέπετο εἰς φυγὴν, μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν μικρῶν αὐτοῦ ποδῶν, μέχρις οὗ ἐξηφανίζετο, ἐν τῇ σκοτίᾳ, πρὸ τῶν πεφοβισμένων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν ἢ σκιά τοῦ κλητῆρος.

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἀνέστιον νὰ κοιμᾶται μόνος· ἀνάγκη συντρόφου· ἐνῷ ὁ εἰς κοιμᾶται, ὁ ἕτερος ἀγρυπνεῖ. Ἄλλως τε οἱ δύο ὁμοῦ ὀλιγώτερον αἰσθάνονται τὸ ψῦχος. Ὁ Δίκ, ἀναζητήσας συνεταιρίσθη μετ' ἄλλου συνομήλικος αὐτῷ· ἐπερειδόμενοι ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἐτέρου, ἀλληλοθερμαίνοντο, φυλάσσοντες ἀλληλοδιαδόχως, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐταστικούς, μὲ ὦτα τεταμμένα. Δεκάκις δὲ τῆς νυκτός, ὁ φυλάσσων ὤθει τὸν κοιμώμενον, λέγων:

— Ἐγέρθητι, ἐγέρθητι, ἰδοὺ ὁ κλητῆρ!

Ἀμρότεροι ἀμέσως ἐτρέποντο εἰς φυγὴν διὰ τῶν ὁδῶν, διότι εἶναι ἐγκλημα νὰ κοιμᾶται τις εἰς τὰς ὁδοὺς. Πρέπει νὰ περιπατῇ, νὰ περιπατῇ, ἄλλως εἰς τὴν φυλακὴν! Τὰ δὲ παιδιὰ φοβοῦνται τὴν φυλακὴν πλειότερον τῶν ἀνδρῶν. Δι' ὃ καὶ ὁ μικρὸς Δίκ καὶ ὁ σύντροφός του ἔτρεχον, ὅσον ἠδύναντο, πνευστιῶντες δὲ καὶ μὴ ἀκούοντες πλέον τὸ φοβερὸν τοῦ κλητῆρος βῆμα ἀντηχοῦν ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς νυκτός, ἐξηπλώνοντο εἰς καμμίαν γωνίαν κατάκοποι καὶ ἐπανήρχιζον τὸν τεταραγμένον αὐτῶν ὕπνον.

Ἄν ὁ ὕπνος τοῖς ἦτο δύσκολος, ἡ διατροφή των τοῖς ἦτο ὅλως προβληματική. Ἰπλὴν αἱ κοιλῖαι τῶν πεινασμένων ἔχουν ἀπείρους προσόδους, καὶ στεροῦνται τῶν λεπτοτήτων, τῶν τακτικῶς πληρουμένων στομάχων. Ἐντὸς τοῦ βορβόρου τῶν ὁδῶν εὐρίσκονται ἐπίστε κοκκαλάκια καὶ τεμάχια ἄρτου. Οἱ ἀπρόσεκτοι μαθηταὶ ρίπτουσι

τὰ ἀπομινάρια τῶν φαγητῶν αὐτῶν παρὰ τὴν θύραν τῶν σχολείων. Ἐνίστε ἐπίσης ἐπὶ τῶν ἐπεραιομάτων παραθύρου τινός, ἢ ἐπὶ τοῦ κιγκλιδῶματος κήπου τινός, εὐρίσκονται ἐντὸς ἐφημερίδος περιτε τυλιγμένον τεμάχιον κρέατος ἢ λείψανον φαγητοῦ, τὰ ὅποια φιλόανθρωπος ψυχὴ κατέθηκεν ἐκεῖ διὰ τὸν πτωχόν. Ἡμέρα ὅμως ἀληθοῦς εὐδαιμονίας ἦτο, ὁπότεν κατὰ τὰ κυνικά καύματα εἰς τὰ ἰχθυοπωλεῖα, οἱ ἰχθεῖς ἤρχοντο ὄζοντες, ὡς παλαιὸς τυρός.

Ὁ ἰχθυοπώλης, ὅστις ἀπὸ τῆς πρώιας πλένει διὰ ψυχροῦ ὕδατος τὸ ἐμπόρευμα αὐτοῦ βλέπων, ὅτι ἡ ὄσμη αὐτοῦ καθίσταται ἀνυπόφορος, ἀποφασίζει πρὸς τὸ ἐσπέρας νὰ τὸ ρίψη.

Οἱ εὐπόλητοι καὶ οἱ πεινασμένοι τὸ γνωρίζουσι καλῶς δι' ὃ καὶ παρατεταγμένοι εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόδιον, καρδοκοῦσι τὴν στιγμήν, προσεκτικοὶ, ἀνήσχοι. Εὐρίσκονται ἐκεῖ συναθροισμένοι εἴκοσι, τριάκοντα, τεσσαράκοντα, γέροντες καὶ νέοι, ἄνδρες καὶ κοράσια, ἀνυπομονοῦντες, καθότι καθ' ἕκαστον λεπτόν παρερχόμενον ὁ ἀριθμὸς τῶν πειναλέων αὐξάνει. Προσοχή! εἰς ἓν σύνθημα! τὸ ρακένδυτον πλῆθος ἐφορᾷ καὶ ξεπαστρεύει εἰς τὴν στιγμήν ἅπασαν τὴν ἀκάθαρτον καὶ ἀκατανόμαστον λείαν, ἐν μέσῳ τῶν παρατηρήσεων τῶν ἰχθυοπωλῶν καὶ τῶν βοηθῶν αὐτῶν τεθλιμμένων διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐμπορεύματος αὐτῶν, πλὴν ὑπερηφάνων διὰ τὴν γενναιοδωρίαν των. Ἡ λεία ἐξεπαστρεύθη, ἕκαστος ἀποσύρεται φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν λείαν του.

Ὁ μικρὸς Δίκ κατῴρθου οὕτω ἐνίστε νὰ προσπορίζηται λουκούλειον γεῦμα. Ἦτο τόσο λεπτοκαμωμένος, ὥστε κατῴρθου νὰ ὑπεισέρη μεταξὺ τῶν μεγαλητέρων του καὶ φθάνη οὕτω εἰς τῶν πρώτων πλησίον τῆς λείας. Εἶτα ἀπήρχετο, ἤναπτεν εἰς καμμίαν γωνίαν δύο ἢ τρεῖς ἐφημερίδας, ἃς εἶχε προηγουμένως συλλέξει καὶ ἔψηεν τὸ ψάρι του.

Πλὴν οἱ εὐχάισι αὗται ἦσαν σπάνια. Τὸ θέρος οἱ ἰχθυοπῶλαι ἀγοράζουσι τόσοις μόνον ἰχθεῖς, ὅσοι τοῖς ἀναγκαιοῦσι διὰ τὴν κατανάλωσιν, τὸν δὲ χειμῶνα οἱ μεγάλοι προμηθευταὶ ἰχθύων, ὁσάκις τὰ ὀλιευτικὰ πλοιάρια φθάνουσιν ὑπερπληρωμένα, προτιμῶσι νὰ τοὺς ρίπτωσιν εἰς τὴνθάλασσαν παρὰ νὰ ἐκπίπτωσιν τὴν τιμὴν των.

Ὁ μικρὸς Δίκ, ὁπότεν ἐστενοχωρεῖτο πολὺ ὑπὸ τῆς πείνης ἐπήγαιεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ταμέσεως, καθ' ἣν στιγμήν ἀμπωτικ ἀπεκάλυπτε τὸν βόρβορον. Ἐκεῖ δὲ βυθιζόμενος μέχρις ὀσφύος, ἐξε-

λιπάρι τοὺς διαβάτας νὰ τῷ ρίψωσιν εἰς τὸν ποταμὸν ὀλίγα κερμάτια. Μόλις δὲ τούτου γενομένου ἐβυθίζετο εἰς τὸν δυσώδη βόρβορον, καὶ διὰ τῶν μικρῶν χειρῶν του ἀνεζήτει αὐτά. Ἀπερίγραπτος δ' ἦτο ἡ χαρὰ του, ὡσάκκι κατῶρθου νὰ τὰ ἀνεύρη.

Ἡ μόνη φιλοδοξία, τὸ μόνον αὐτοῦ ὄνειρον ἦτο νὰ κατορθῶσιν νὰ γείνη πωλητὴς πυρίων, βέβαιος ὢν, ὅτι διὰ τοῦ ἐμπορίου τούτου θὰ ἀπέζη, πλὴν οὐδέποτε κατόρθωσε νὰ ἐξοικονομήσῃ πεντήκοντα λεπτά, ἀντιπροσωπεύοντα τὸ πρῶτον κεφάλαιον. Ἄμα τοῦ ἐπεφτε καμμία πεντάρια ἀμέσως ἔτρεχεν εἰς τὸν ἀρτοπώλην, ὅπως ἀγοράσῃ ἄρτον. Εἶνε ἀληθές, ὅτι μετενόει ἀμέσως καὶ ἤλεγχεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ ἀδηφαγίᾳ του, πλὴν τί νὰ κάμῃ; Ἡ πείνα κατίσχυε τῆς θελήσεώς του. Πλὴν δὲ τούτου ποῦ θὰ προκατέθετε τὸ ἐμπόρευμά του κατὰ τὰς βροχερὰς νύκτας, ἀφοῦ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Εὐκόλως ἐννοεῖ τις, ὅτι μὲ τοιαύτην δίαίταν, ὁ Δίκ καίτοι ἐνδεκαετής, ἐφαίνετο μόλις τὸ ὄγδρον ἔτος ἄγων· αἱ παρεαὶ του ἦσαν κοίται καὶ ὠχραί, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του βεβυθισμένοι εἰς τὰς κόγχας των. Οἱ πάντες τὸν ὑβρίζουσι καὶ τὸν περιφρονοῦσι, πλὴν οὗτος μένει ἀπαθής. Ἀκτίς ἡλίου ἐπεφάνη εἰς τὸν ζοφερὸν μέχρι τοῦδε ὀρίζοντα τοῦ βίου του, ἡ δὲ παιδικὴ του καρδιά τὸ πρῶτον ἤδη ἠνοίχθη εἰς τὴν ἐλπίδα.

Ἀπέκτησε ταυτοχρόνως σύζυγον καὶ ἐπάγγελμα. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ oed keut Boud ἔνθα ἀδιακόπως οἱ ἵπποσιδηρόδρομοι διασταυροῦνται ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἀπὸ Λονδίνου εἰς Γρίνβιτς· ἐκεῖ εἶναι τὸ πεδῖον τοῦ ὑπὲρ τῆς ζωῆς ἀγῶνος. Περιτρέχει τὰς ἀμάξας τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου μετὰ κραυγῶν, ἐπικαλούμενος τὸ ἔλεος τῶν ἐν αὐταῖς καθημένων σπανιώτατα δ' οὔτοι τῷ ἀρνοῦνται τὸν ὄβολόν αὐτῶν.

Γινώσκων καλῶς, ὅτι ἡ πείνα παρ' αὐτῷ κατανικᾷ πᾶν ἄλλο αἰσθημα καὶ πρὸ πάντων τὸ τῆς οἰκονομίας, τρέχει ἅμα αἰσθανθῆ ὀλίγας πεντάριας ἐν τοῖς θηλακίαις του καὶ ἐμπιστεύεται αὐτὰς εἰς τὴν φίλην αὐτοῦ, ὀκταετῆ κορασίδα, πωλοῦσαν ἄνθη εἰς τοὺς μεθύσους.

Ἡ κορασὶς αὕτη εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ Δίκ. Ὅσάκις δ' οὗτος κάθιδρος καὶ ἀσθμαίνων τῇ φέρει χρήματα, διὰ τῆς ἄκρας τοῦ φορέματός της ἀπομάσσει τὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου του ῥέοντα ἰδρῶτα, ἐπιφωνοῦσα διὰ τῆς γλυκείας της φωνῆς: Ὁ καυμένος ὁ Δίκ πόσον εἶναι ἰδρωμένος! Πρόσεξε φῶς μου, μὴ κρυολογήσῃς!» Καὶ τὸν

παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος, ὑπερήφανος διότι ὁ μικρός της φίλος γινώσκει κάλλιον τῶν συνομηλίκων του νὰ ἐπαιτῆ.

Ἡ κατοικία τοῦ Δίκ καὶ τῆς φίλης του εἶναι μικρὰ ἀποθήκη ἀνθρώπων, κάτωθεν κλίμακός τινος, ἦν ἐνοικιάζωσιν οἱ δύο σύζυγοι παρά τινος γραίας ἀντὶ πενήτηντα λεπτῶν καθ' ἑβδομάδα καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ ἀνάπτη φῶς διὰ τὸν φόβον πυρκαϊᾶς.

Κλίνη δὲν ὑπάρχει· πλὴν μῆτε ὁ Δίκ, μῆτε ἡ σύντροφός του ἔχουσιν ἀνάγκην κλίνης· τεμάχιον παλαιοῦ τάπητος, εὐρεθὲν εἰς ἐρείπια οἰκίας, τοῖς χρησιμεύει ἀντὶ στρωμνῆς. Ἡ μικρὰ Ἰωάννα ἐπὶ ὀλόκληρον ἡμέραν κατέγινε εἰς τὸ νὰ ξεσκόνῃ, βουρτσίση καὶ πλύνῃ τὸ τεμάχιον τοῦτο. Ἐκαθάρισεν ἐπιμελῶς τὸ οἶκημά των, ἐκάλυψε τοὺς ἀκαθάρτους τοίχους διὰ ξυλογραφημάτων ἐξ ἐφημερίδων, ἃς συνέλεξεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ ἠγόρασεν ἓνα καθρέπτην ἀντὶ πενήτηντα λεπτῶν, μίαν λεκάνην καὶ ἓν δοχεῖον ὕδατος.

Τὴν νύκταν δ' ὅποταν τὸ πᾶν ἐν τῇ οἰκίᾳ κοιμᾶται, ἀνάπτουσιν ὁ Δίκ καὶ ἡ σύντροφός του ἐν κηρίον, καὶ ἀμφοτέροι, συνεσπειρωμένοι πρὸς ἀλλήλους, ὅπως ἀποφύγωσι τὸ ψῦχος καὶ κεκαλυμμένοι διὰ τῶν ῥακῶν των, παρατηροῦσιν ἀλλήλους, ἐκπληκτοὶ ἐπὶ τῇ εὐδαιμονίᾳ των.

Παρὰ πάντων ἐγκαταλελειμμένοι, κατόρθωσαν νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας των, ἔχουσι κατοικίαν, δι' ἣν πληρώνουσι· δύνανται δὲ νὰ κοιμῶνται ἡσυχα χωρὶς νὰ ᾧσι ὑποχρεωμένοι νὰ φυλάττωσιν ἐναλλάξ καὶ νὰ μὴ ἐξεγείρωνται ἔντρομοι ὑπὸ τῆς κραυγῆς τοῦ γρηγοῦντος:

Ἐγέρθητι, ἰδοὺ ὁ κλητῆρ!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ.

